

— Мене да не забравишъ, дѣдо Илийко, се провикна друга, ако ми донесешъ кръстче, ще ти ошия една калчищна риза.

— И азъ искамъ кръстче, го пресрещна едно малчуганче, по ризка, което идѣше отъ кладенчето съ кратунка.

— Дай да срѣбна малко, че да ми върви по вода.

Детето му подаде кратунката. Дѣдо Илийко пи и обърса устнитѣ си съ ржавъ.

Да си ми живо, мойто момче, на тебе най-хубавото ще донеса.

— Най-хубавото на мене! — радостно изкрещѣ малчуганчето и се завтече къмъ нивата насреща, откъдето единъ гласъ задѣна стареца:

— Много здраве и на двама ви!

Дѣдо Илийко извървѣ полето и стигна голѣмата гора. Щомъ навлѣзе въ гората той спрѣ на единъ кръстопѣть, подъ една дива круша да отпочине магарето, че пакъ. Посѣгна дѣдото да откъсне една круша да разхапи. И видѣ на клона гнѣздо. Гургулица една измжтила пиленца, стои въ гнѣздото и си ги гледа. Захортува старецътъ на божията птичка:

— Знаешъ ли кжде отивамъ. На Божия гробъ. Много е далечъ, Хиляда села трѣбва да мина. Я ми обади кой пѣть да хвана. Ти всѣка есенъ, когато слана ослани гората, ходишъ тамъ и пакъ идешъ напролѣтъ. Азъ